

Цър. вѣстникъ
 велика вѣка седмична
 приложенето четирн
 дати въ годината

Годинната цѣна на
 Църковенъ вѣстникъ,
 заедно съ
 приложенето
 за България 10 лева, а
 за странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

— **СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ** —

Единъ брой 5 стотинки

Администрацията е годи-
 шна и
 вѣсѣнога прѣдлагателно

Всичко, относиле се до
 вѣстника се напраща
 до администрацията на
 Църковенъ вѣстникъ
 въ гр. София.

За обявления се плаща
 за първи път по 20 ст.
 на редъ съ гармондъ,
 за всѣко повторение по
 15 ст.

Неплатени писма не се
 приематъ. — ржкописи
 на седмичното издание
 не се поварщатъ



† Високопрѣосвещеній Врачанскій Митрополитъ Константинъ.

Въ срѣда, на 4 того, 2 часа
 слѣдъ пладнѣ скоропостижно се
 е прѣселилъ о Господѣ Високо-
 прѣосвещеній св. Врачанскій
 Митрополитъ Константинъ.

Скрѣбната и неочаквана вѣсть
 ще потопа въ горестъ цѣлата

църква, защото въ лицето на
 блаженнопочиналия изгубва единъ
 отъ своитѣ бѣлѣжити иерарси,
 единъ истински и безбоязненъ
 поборникъ за православието, за
 правата на православната църква.

Съ смъртта на Митрополита
 Константина България и Българ-
 ската църква изгубватъ единъ
 отъ типичнитѣ и рѣдки прѣдста-
 вители на църковно-народнитѣ
 ни великани, които създадоха и
 закрѣпиха църквата съ беззавѣт-
 на прѣданность къмъ нея, които
 поставѣха живота и положението
 на църквата надъ своя личенъ
 животъ, които слагаха самия си
 животъ, ума, енергията и волята
 си, цѣлата си душа за благого и
 прѣуспѣването на църквата, на
 която се бѣха посветили, съ жи-
 вота на която живѣяха своя жи-
 воть и благого и прѣуспѣването
 на която бѣше едничката тѣхна
 цѣль.

Трудно и тежко е въ тая го-
 рестна минута и най-бѣгло да се
 очертаетъ ликътъ на покойния, да
 се спомнятъ архипатирскитѣ му
 дѣла. Както и другитѣ иерарси
 отъ блѣскавата школа и епоха
 на ново-църковния ни животъ,
 тѣй и Високопрѣосвещеній Кон-
 стантинъ сж исторически лично-
 сти, за които само историята ще
 каже своето истинно и похвално
 слово. Но и на тоя часъ на дъл-
 бока скърбъ рѣзко изпъкватъ
 чърти отъ свѣтлия образъ и жи-
 воть на Високопрѣосвещенія
 покойникъ, които толкова по-
 вече се чувствуватъ, че заедно
 съ блаженнопочиналия струва се
 да изчезватъ измежду ни и тѣ,
 да оставятъ една невзвратима
 загуба, една тежка празнина
 слѣдъ себе си.

Митрополитъ Константинъ се
 отличаваше прѣди всичко съ ед-
 на дълбока вѣра и съ лично го-
 лѣмо благочестие. Опората на
 неговия духъ бѣше — вѣрата въ
 Спасителя, въ Неговото божес-
 твенно учение. Тая вѣра носѣше
 той въ себе си, за нея живѣяше,
 тя градѣше и крѣпѣше живота
 му, нея проповѣдаваше и неи слу-

жаше. Въ Христа и въ Неговото спасително слово — той виждаше залога на своето лично и на българското общество спасение. Съ тая дълбока вѣра нерѣкъсно се съединяваше и благочестието на иерарха. Вѣрата въ него не бѣше единъ сухъ принципъ, едно студено слово. Тя, чрезъ благочестието, бѣше неустанно горящъ пламъкъ, който свѣтѣше и стоплѣше, който придаваше на тая му вѣра въ Бога една сърдечна, интимна привързаностъ, каквато е привързаността на истинския синъ къмъ Отца си. И нищо така горчиво не наскърбяваше покойния иерархъ както кога забѣлѣваше, че между християни, па дори и между други, не се виждаха въ истинска сила свързани вѣрата съ личното благочестие.

Покойниятъ се отличавахе и съ други двѣ високоцѣнни лични добродѣтели: съ *твърда воля* въ слѣдване и защита на доброто и съ *справедливостъ* въ дѣлата и отношенията си. Вѣрата, благочестието, ума и опита му вѣрно му показваха — дѣ е истината и дългътъ. Той за нищо не отстъпѣше отъ тѣхъ, прѣдъ нищо не трепваше за правото христово и църковно дѣло, наричаше лъжата и манкирането прѣдъ дълга съ истинското имъ име, отблъсваше съ апостолска доблестъ стрѣлитѣ и кознитѣ срѣщу тази истина — и когато дождаха моменти-критични, въ спокойни или бурни врѣмена, той забравѣше личности: прѣдъ него оставѣше само истината, благото и авторитетътъ на църквата. За това, и съ справедливостъ, покойниятъ между всички бѣше извѣстенъ като безбоязненъ поборникъ за Христа и църквата. Паметни сж прѣслѣдванията, на които бѣ изложенъ за правото църковно дѣло. Но и паметни сж твърдостта и безбоязнеността на Митрополита Константина за правото на църквата. Той ни не минута не се поколеба, не трепна прѣдъ заплашванията и прѣслѣдванията. Свещенното знаме на църквата той, заедно съ приснопамятнитѣ си и живи още другари, държа високо, носи го твърдо и го запази чисто, здраво и тържествуващо. Това бѣше — въ частнитѣ му отношения. Сжщото — въ епархията му, истото — въ църквата. Това бѣше всѣкога, отначалото на църковно-обществената му дѣйностъ до смъртта му. На

тая му твърдостъ и безбоязненостъ, като истински и вѣренъ стражъ на църквата и църковното, въ голѣма степенъ се дължи сега благоустройството и редътъ въ епархията му, благоустройството и редътъ, свободата и на Българската църква въ царството. Тази твърдостъ и това постоянство се придружаваха съ една завладяваща *справедливостъ*. И обайността и силата се крияха тъкмо въ това, че твърдостта и постоянството му се крѣпѣха на истината и справедливостта. Митрополитъ Константинъ не бѣше нито безволенъ, нито своеволенъ. Той бѣше справедливъ, и твърдѣ често, дѣто не се касаеше за общитѣ и жизнени интереси на църквата, — той показваше бащинска снисходителностъ и милостивостъ. Духътъ на бѣлѣжития покойникъ бѣше едно отъ рѣдкитѣ хармонични съчетания на душевни добродѣтели на истински, вѣренъ служител и апостолъ Христовъ. За това вѣрата, ума и твърдостта му правилно се прѣплитаха съ благочестието, правдата, справедливостта и милостта. Работящъ изключително за църквата, т. е. за паството, за народа си — той всѣкога бѣше близъкъ, достигнень за всички. Сладкодуменъ и ревностенъ проповѣдникъ, той привличаше и обайваше още повече. Обичта на паството му къмъ него вървѣше съ едно искрено уважение, каквито заслужаватъ пастири, като Митрополита Константина. Синъ на народа и прѣдаденъ на народа, на неговитѣ истински духовни блага, помнящъ истината, на която служи, проникнатъ съ животворното слово за служение — Митрополитъ Константинъ се отличаваше съ скромностъ до самозабрава, съ простота, която привлича, съ отбѣгване на всичко свѣтско и суетно, което по-скоро можаше да изкуси праведния му духъ. Той, като всѣки служител на истината, не дирѣше популярностъ. Съ твърдостта и борбата си за църковната правда, имаше моменти, когато той по-скоро биваше изоставянъ нашето общество, и съ иѣколцина свои другари по духъ и служение оставаха сами съ истината и съ дълга. Той прѣдпочиташе да трѣгне срѣщу течения, да приеме хули, да бже дори прѣслѣдванъ — но да не пожертвува истината правото, църквата, Христа. Но минаваха се врѣмена, отпадаха

страсти и като борець и защитникъ на истината оставаше пакъ Митрополитъ Константинъ. А неговото паство което не схваща дуго, освѣнъ правотата на пастиря, го забикаляше съ любовта и уважението си.

Митрополитъ Константинъ бѣше и единъ отъ *строгитѣ църковници*, единъ отъ крѣпителитѣ на църковността. Просвѣтата обичаше и поддържаше. Отъ новитѣ потребности не отбѣгваше, той имъ идѣше насрѣща. Обичаше свободата и особно въ църквата. За нея особно той бѣше и мченикъ. Но всѣкога проповѣдваше и поддържаше, че православната църква е божествено учреждение съ свое установено учение, съ свой опрѣдѣленъ редъ, съ свои непоклатни основи. Вѣрата и благочестието сж и зиждителнитѣ начала на църковността. Свобода — но свобода въ волята на Христа и църквата Му. Митрополитъ Константинъ бѣше поборникъ на църковнитѣ права, на църковната свобода, но поборникъ, който поставѣше дълга прѣдъ свободата, задълженията прѣдъ правата за Христа и църквата. Оня, който говорѣше за вѣра и църква, а не показваше беззавѣтна прѣданостъ къмъ църквата; оня, който склѣпѣше правата, а забравѣше за задълженията, оня, който развързваше езикъ, а скръстѣше ржцѣ — такъвъ християнинъ или пастирь за него бѣше истинска скръбъ, и блаженнопочившиятъ покойникъ въ подобни случаи не прѣнебрѣгваше нито любвеобилния съвѣтъ, нито твърдото настояване да се стане истински синъ на църквата.

Митрополитъ Константинъ вложи всичката си душа, всичкитѣ си високи лични и архипастирски добродѣтели за уреждането и направѣта на общата църква. Десетилѣтия той бѣше членъ на висшата ни църковна управа. Той бѣше единъ отъ достойнитѣ сътрудници на другаритѣ си, къмъ които принадлежеше по духъ и направление. На неговото вѣрно и безбоязнено сътрудничество висшата ни църковна управа, изобщо църквата ни, дължатъ прѣодоляване на мчнотии и моменти, които грозѣха правотата и чистотата на вѣрата ни, църковността ни и свободитѣ и правата на църквата ни. И сега, когато на българската църква, на българскитѣ архипастири прѣдстоятъ трудове и дѣла отъ най-сжщественно естество по окончателното

вътрѣшно и външно уреждане и стабилизиране на св. ни Българска православна църква — сега загубата на Митрополита Константина, — на неговия умъ, на неговата дълголѣтна и широка опитностъ, на неговата непоклатна църковностъ, на неговото твърдо поборничество, — ще се почувствува твърдѣ тежко и болно, като, може би, никога.

Съ истински сълзи сега оплакватъ загубата на доблестния си пастиръ осиротѣлото паство на Митрополита Константина. Съ дълбока скърбъ е прѣпълнена отъ тази незамѣнима загуба и Българската църква. И историята на новобългарския църковенъ и църковно-общественъ животъ достойно ще оцѣнятъ както свѣтлия покойникъ, тъй и горестъта на паството му и църквата.

Вѣчна паметъ на вѣрния и самоотверженъ служителъ на православната ни църква.

Всеизшниятъ да удостои, сподоби и всели свѣтлата му душа въ Своитѣ праведни селения.

Бѣлѣжки за живота на Митрополита Константина.

Високопрѣосвещенниятъ св. Врачански Митрополитъ г. г. Константинъ — въ мирѣ Костадинъ П. Димитровъ — е роденъ прѣзъ мѣсець май 1843 година въ гр. Калоферъ. Баща му е билъ свещеникъ и икономъ въ тоя градъ. Роденъ и възпитанъ въ благочестиво свещеническо сѣмейство, Костадинъ Димитровъ още отъ младини е показалъ привѣрзаностъ къмъ църквата и сщеврѣменно желание за наука.

На него врѣме въ Калоферъ сж учителствували двамата извѣстни въ южна България учители Даскалъ Ботѣо (баща на Христа Ботѣова) и Даскалъ Славиди. При тия двама учители Костадинъ П. Димитровъ е почналъ и завършилъ първоначалното си образование въ Калоферъ. Чувствувайки жажда за по-голѣма наука, той бива изпращанъ слѣдъ това въ Цариградъ. Тамъ, на срѣдства на родителитѣ си, той прѣминава класното си образование въ едно отъ грѣцкитѣ цариградски училища.

По това врѣме църковната ни борба е била въ разгара си. Увлечението срѣщу грѣцкото духовно потисничество е било на върха си. Извѣстно

е, че едни отъ българитѣ въ Цариградъ сж искали по миренъ начинъ да извоюватъ свободата на българската църква. Други, макаръ и малцина, улеснявани отъ западнитѣ държави, за национални придобивки сж били склонни да се поддадатъ на мрѣжитѣ на католишката пропаганда. За цѣлѣта самата тая пропаганда, по прѣпорѣжка на униятствуващитѣ българи, е подбирала млади и даровити българчета и ги е изпращала на обучение въ Римъ, та да ги подготви като бждаще пропагандатори на унията и католицизма между православния български народъ. Между Др. Цанкова и голѣмиятъ братъ на Костадина П. Димитрова е имало близко познанство, на които, изглежда, да се дължи и изпращането на младия Костадинъ въ една отъ католишкитѣ богословски колегии въ Римъ. Костадинъ Димитровъ свършва успѣшно римската католишка колегия „св. Атанасий“, подиръ шесть годишно оставане въ нея. Слѣдъ завръщането си, обаче, Костадинъ Димитровъ си остава истински и вѣренъ синъ на св. си православна църква. И покѣсниятъ животъ на Високопрѣосвещения Константинъ показва, че последниятъ е билъ единъ най-голѣмитѣ ревнителѣ на чистотата на православието и единъ отъ най-твърдитѣ борци срѣщу католишката пропаганда въ отечеството ни.

Подиръ завръщането си отъ Римъ и слѣдъ краткъ прѣстояване въ Цариградъ, той отива въ Русе при Митрополита Григория. Тамъ се срѣща и съ Вас. Друмева (по-късно Търновский Митрополитъ Климентъ). Ученичеството имъ при Митрополита Григория се почва съ ржкополагането и на двамата въ монашески чинъ и иеродияконски санъ. Подъ име Константинъ, Иеродияконъ Константинъ показва усърдие, църковностъ и способности, които Григорий Русенски скоро оцѣнява. Той произвежда Иеродиякона Константинъ на иеромонашески чинъ и го изпраща за свой намѣстникъ въ Силистра. Въ сщщото врѣме той изпраща Иеромонаха Константинъ изъ цѣлата си епархия по важни църковни дѣла и му възлага различни мисии. Когато въ 1873 година остава вакантна Врачанската Митрополия, Иеромонаха Константинъ ржкополагатъ въ архимандритски чинъ и го назначаватъ управляющъ речената епархия. Такъвъ остава до 1884 година. Нея година става изборъ за кононически Врачански архиерей и, разбира се, епархиотитѣ за такъвъ избиратъ Архимандрита Константинъ. На 11 ноември 1884 год. него го ржкополагатъ за архиерей и го канонически произвеждатъ

за Врачански Митрополитъ. Кат Митрополитъ въ Враца Високопрѣосвещенний Константинъ е показалъ истинско архипастирско усърдие, както къмъ клира, тъй и къмъ паството си. Като архиерей, той се отличаваше съ примѣренъ животъ, съ сладкодумно и усърдно проповѣждане, съ приглеждане и защищаване на клира си, съ грижа за нравствено-религиозното повдигане на паството си. Днесъ епархията му е една отъ най-уреденитѣ отъ епархиитѣ въ Царството.

Високитѣ достоинства на Митрополита Константина скоро се оцѣняватъ и отъ събратията му архиереи. Тѣ скоро, прѣзъ 1886 година, го избиратъ за членъ на св. Синодъ на Българската църква.

Прѣзъ 1905 година, подиръ оттеглянето на св. Варненския и Прѣславския Митрополитъ г. Симеона отъ прѣдседателствуването св. Синодъ за прѣдседателствуващъ на св. Синодъ остава Митрополитъ Константинъ.

Усилениѣ трудове на това поприще бѣха вече почнали да подкосяватъ силитѣ и здравieto му. За да прѣдпази бързо настѣпване разстройството на здравieto си, Високопрѣосвещенниятъ Константинъ се оттегли прѣзъ 1908 год. отъ членството и прѣдседателствуването на св. Синодъ, въпрѣки настояванията на последния, който високо цѣнѣше неговитѣ трудове и усърдия.

Оттеглилъ се само въ епархията си, Митрополитъ Константинъ не можа да закрѣпи здравieto си. Прѣзъ 1910 год. той получи първиятъ ударъ. Почна се систематично лѣкуване. Врѣменно то го поправи. До като оня день, на 4 того, 2 часа слѣдъ обѣдъ, Високопрѣосвещенниятъ Константинъ, сполѣтенъ отъ втори ударъ, завърши мжченическото си, но свѣтло и доблестно земно поприще.

Миръ и паметъ на духа му.

Епизоди отъ живота на Митр. Константинъ.

Когато Високопрѣосвещенниятъ Климентъ прѣкарваше мжченическитѣ си дни въ Гложенския манастиръ самъ, и не допушчали никой при него, между другаритѣ му иерарси се рѣшило нѣкой отъ тѣхъ да отиде нѣкакъ при Митр. Климентъ и поговори съ него. Съ това се заема Митр. Константинъ. И дѣйствително, облеченъ и вѣрвящъ като простъ монахъ, той миналъ край стражата; последниятъ го взела за обикновенъ калугеръ

отъ монастиря и не му попрѣчила пхтъ. Така Митр. Константинъ е успѣлъ да отиде и говори съ Митр. Климента.

*

Както почти въ по-вечето градове, мнозина срѣщу нова година „изпитватъ шастнето“ си по кафенета, като играятъ до прѣзори въ карти. Това ставало и въ Враца. Камбанитъ сутринь биятъ и призоваватъ християнитъ да отидатъ въ Божия домъ, дѣто да изпратятъ старата година и да поерѣцнатъ новата съ благодадения, молитви и надежди на Бога. Високопрѣсвещ. Константинъ тръгналъ за църква и забѣлѣзвалъ, че кафенетата сж прѣпълнени съ изпитващи въ карти шастнето си хора. Иерархътъ влиза въ едно отъ най-многолюднитъ врачански кафенета. Всички, които били вжтрѣ, скочили, настъпила суматоха. Високопрѣсвещениятъ ги поздравилъ съ новата година, казалъ имъ вжтрѣ въ кафенета за безсмислието и пагубността на такова посрѣщане новата година и ги поканилъ да дойдатъ въ църквата — тамъ, прѣдъ Бога, и у Бога да потърсятъ шастнето си...

Оттогава търсящитъ шастнето си въ картитъ намалѣли. Всички сж имали на умъ случката — да не би отново да се вѣсти Митр. Константинъ въ кафенето.

Дневникъ.

Смъртъта на Митрополита Константина. Въ послѣднитъ нѣколко години Митр. Константинъ вече чувствуваше извѣстно разстройство на здравнето си. Прѣзъ 1910 год. той бѣ сполѣтенъ отъ апоплексически ударъ, ала, Слава Богу, безъ печаленъ край. Сѣ пакъ, слѣдъ тоя ударъ той се чувствуваше съ още по-разтросно здравие. Оттогава той постепенно отиваше къмъ поправяне и тази година почти не се забѣлѣзваха никакви слѣди отъ удара въ 1910 година.

Отъ като се почнаха коледенскитъ пости околнитъ му сж забѣлѣзвали, обаче, едно ново слабо разстройство и унинение, безъ, обаче, да вдѣхвать нѣкое особено безпокойствие.

На 6 того, въ четвъртъкъ, Никуль-день е храмовиятъ день на съборната църква въ прѣстолия му градъ, Враца. Въ срѣда, на 4 того, Високопрѣсвещениятъ е искалъ да се приготви да служи на 6 того. Пожелалъ е да се обаня. До обѣдъ той е билъ заетъ съ епархийски дѣ-

ла и особено съ посрѣщане и изслушване на нѣкои отъ свещеницитъ си. Едва къмъ 12¹/₂ по обѣдъ е можалъ да се освободи и е отишълъ да се окъпи въ банята, която е въ живѣлицето. му Минали се часъ, часъ и половина и Високопрѣсвещениятъ не излизалъ. Тогава протосингелтъ му Икономъ Илия Якимовъ отишълъ да види, какво собствено става за това забавяне. Влѣзълъ въ банята и заварилъ Високопрѣсвещения, изжпанъ вече, но сѣдналъ въ изпразнената вана. Пристѣпилъ къмъ него, но Високопрѣсвещениятъ успѣлъ да каже само думитъ: „Не мога!“, склопилъ очи и падналъ въ безсъзнание. Икономъ Илия бързо изниси тѣлото, даватъ първа помощъ, но не успѣватъ да докаратъ съзнание. Идва и лѣкаръ, но той само констатира кончината на Високопрѣсвещения покойникъ.

Вѣстѣта за смъртъта на покойника. Като гръмъ се е разнесла въ Враца печалната вѣстъ за скоропостижната смъртъ на иерарха. Високопрѣсвещениятъ се ползуваше съ истинско уважение и обичъ между паството си. И понятно е, съ каква дълбока скръбъ е било обзето то отъ неочакваната скръбна кончина.

За неочакваната кончина на Митрополита Константина веднага е било съобщено на прѣдседателствуващия св. Синодъ св. Доростолския и Червеня Митрополитъ г. г. Василия въ Русчукъ и на канцеларията на св. Синодъ. Послѣдната въ сжщия день е увѣдомила св. Синодални членове, а Негово Високопрѣсвещенство — и всички епархиялни архиереи.

Погребението на покойника. Покойникътъ се погребва на 7 того, въ петъкъ, 9 часа сутринята. Отъ страна на св. Синодъ за извършване опѣлото и погребението на приснопамятния иерархъ е опрѣдѣленъ св. Търновскій Митрополитъ г. г. Антимъ. Покойникътъ, облѣченъ въ пълно архиерейско одѣяние, съ митра на глава, е билъ поставенъ въ салона на архиерейското помѣщение върху архиерейско крѣсло, сѣдѣщъ, съ жезълъ въ едната рѣжа и съ св. евангелие въ другата. Паството му въ голѣмо мнозинство отивало да види за послѣденъ пхтъ кирнарха си. Покойния погребватъ въ двора на съборната врачанска църква „Св. Никола“ на изтокъ отъ олтаря.

Завѣщанието на Митрополита Константина. Покойникътъ оставѣлъ около 35—40,000 лв. въ цѣнни книжа и едно мѣсто въ София, оцѣнявано на около 150,000 лв. Единъ

екземпляръ отъ завѣщението на починалия се пази, депозиранъ отъ него, въ св. Синодъ. Той, обаче, още не е откритъ. Споредъ както ни се съобщилъ въ общи чѣрти отъ Враца, покойникътъ завѣщава имуществото си:

- 1) На св. Синодъ единъ фондъ за просвѣтителни цѣли;
- 2) Сума за двѣ стипендии въ Духовната Семинария;
- 3) Извѣстни суми за училищата въ Враца и Калоферъ;
- 4) По 600 лв. на всички градски църкви въ Враца и по 200 лв. на всички градски църкви въ Епархията му, и
- 5) Останалото за родственницитъ Му.

Въ завѣщанието си покойникътъ иерархъ изказвалъ желание, на гроба му да се постави само каменна плоча и камененъ кръстъ.

За изпълнители на завѣщанието е опрѣдѣлилъ Високопрѣсвещениятъ двама синодни архиереи св. Доростолския и Червенски Митрополитъ г. г. Василия и св. Търновскій Митрополитъ г. г. Антима.

Допълнително ще съобщимъ подробноститъ отъ завѣщанието на Високопрѣсвещения Митрополита Константина.

Св. Синодъ отъ своя страна, както съобщаваме по-горѣ, е отредилъ Високопрѣсвещения св. Търновски Митрополитъ г. г. Антима да извърши опѣлото и погребението на своя бившъ дългогодишенъ членъ и прѣдседателствующъ. Разпоредилъ е сжщо въ всички градски църкви въ царството да се отслужатъ панахиди за успокоение душата на починалия иерархъ.

Народното събрание и смъртъта на Митрополита Константина. Въ първото засѣдание на Народното събрание, слѣдъ узнаване печалната вѣстъ, прѣдседателствуващиятъ на Народното събрание е съобщилъ на г. г. народнитъ прѣдставители за кончината на Митрополита Константина. Г-да народнитъ прѣдставители станали на крака и съ дълбока скръбъ сж изслушали печалното съобщение. Наговорили сж прѣдседателството да изкаже на св. Синодъ отъ име на Народното събрание дълбокитъ съболезнования на послѣдното по случай смъртъта на Високопрѣсвещения покойникъ.